

**Lieta C-562/23****Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2023. gada 11. septembris

**Iesniedzējtiesa:**

*Upravno sodišče Republike Slovenije (Slovēnija)*

**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2023. gada 24. augusts

**Prasītāja:**

*T-2 družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme d.o.o.*

**Atbildētāja:**

*Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije*

**Pamatlietas priekšmets**

Prasība, kas celta *Upravno sodišče* (Administratīvā tiesa, Slovēnija), lūdzot atcelt lēmumu, ar kuru tika noraidīts pieteikums pagarināt lēmuma par radiofrekvenču piešķiršanu spēkā esamību; Eiropas Elektronisko sakaru kodekss; regulējuma paredzamība tiesību turētājiem; Savienības tiesību normas skaidrs, precīzs un beznosacījumu raksturs; Savienības tiesību normu tieša piemērojamība

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats**

Savienības tiesību interpretācija; LESD 267. pants

**Prejudiciālie jautājumi**

- 1) Vai [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2018/1972 (2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi] 49. panta 1. un 2. punkts ir skaidri, beznosacījuma un pietiekami precīzi, lai

- ļautu personām uz tiem atsaukties procesos valstu administratīvajās iestādēs un valstu tiesās?
- 2) Vai [Direktīvas 2018/1972] 49. panta 1. un 2. punkts ir jāpiemēro arī to radiofrekvenču spektra individuālo lietošanas tiesību pagarināšanai, kas piešķirtas pirms [Direktīvas 2018/1972] stāšanās spēkā, un kādi ir vispārīgie kritēriji, kas šādā gadījumā ir jāpiemēro, lai noteiktu, vai individuālās tiesības ir jāpagarina?
  - 3) Ja atbilde uz 2. jautājumu ir noliedzoša, vai, lai izvērtētu atbilstošu to radiofrekvenču spektra individuālās lietošanas tiesību ilguma termiņu, kas piešķirtas [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu] spēkā esamības laikā, un tātad saistībā ar iespēju tās pagarināt, ir jāpiemēro [Direktīvas 2002/20] 5. panta 2. punkts vai [Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/140/EK (2009. gada 25. novembris), ar ko izdara grozījumus Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvā 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu un Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu] 5. panta 2. punkta ceturtdā daļa, un vai minētās tiesību normas šajā ziņā ir pietiekami skaidras, beznosacījuma un precīzas, lai uz to pamata varētu izvērtēt radiofrekvenču spektra individuālās lietošanas tiesību ilguma atbilstību?
  - 4) Ja atbilde uz 3. jautājumu ir apstiprinoša, kādi kritēriji ir jāpiemēro, lai izvērtētu radiofrekvenču spektra individuālo lietošanas tiesību ilguma atbilstību vai to pagarināšanas pienākumu?
  - 5) Vai - ja atbilde uz 1., 2. un 3. jautājumu ir apstiprinoša - lemjot par pagarināšanu, ir jāņem vērā fakts, ka iespēja pagarināt tiesības vairāk nekā par 15 gadiem bija konkrēti izslēgta no valsts tiesību normām, kas bija spēkā minēto lietošanas tiesību izbeigšanās brīdī?

#### **Atbilstošās Savienības tiesību normas**

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva), it īpaši 5. pants;

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/140/EK (2009. gada 25. novembris), ar ko izdara grozījumus Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem, Direktīvā 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu un

Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīvas grozīšanas direktīva), it īpaši 3. pants;

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2018/1972 (2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi, it īpaši 49. pants, 50. panta 1. punkts un 124. pants

### **Atbilstošās valsts tiesību normas**

Slovēnijas Republikas Konstitūcijas 155. pantā ir paredzēts:

“Likumiem, kā arī citām vispārīga rakstura tiesību normām un aktiem nevar būt atpakaļejošs spēks. Tikai likumā var noteikt, ka dažiem īpašiem tā noteikumiem ir atpakaļejošs spēks, ja tas vajadzīgs sabiedrības interesēs un neietekmē iegūtās tiesības.”

*Zakon o elektronskih komunikacijah* [Likums par elektroniskajām komunikācijām] (*ZEKom*)

*ZEKom* 50. pantā bija noteikts:

“(1) Aģentūra pieņem lēmumu par radiofrekvenču piešķiršanu uz noteiktu laiku, un konkrētāk - uz laiku, kas nav ilgāks par 15 gadiem, izņemot aeronautikas un jūras mobilās radiotelefonijas pakalpojumiem paredzēto radiofrekvenču piešķiršanu.

[..].”

*ZEKom* 51. pantā bija paredzēts:

“Lēmuma par radiofrekvenču piešķiršanu spēkā esamības termiņš var tikt pagarināts pēc tiesību turētāja lūguma, ja ir izpildīti visi nosacījumi, kas paredzēti lēmuma par šo radiofrekvenču lietošanu spēkā esamības izbeigšanās brīdī.”

*Zakon o elektronskih komunikacijah (ZEKom-1)*, kas 2013. gada 15. janvārī aizstāja *ZEKom* un bija piemērojams līdz 2022. gada 9. novembrim, jo 2022. gada 10. novembrī stājās spēkā *Zakon o elektronskih komunikacijah (ZEKom-2)*, ar ko valsts tiesībās tika transponēta Direktīva 2018/1972.

*ZEKom-1* 53. panta 1. punktā bija noteikts:

“Aģentūra pieņem lēmumu par radiofrekvenču piešķiršanu uz noteiktu laiku, ievērojot atbilstošu laikposmu, kas nepieciešams ieguldījumu amortizācijai, un katrā ziņā uz laiku, kas nav ilgāks par 15 gadiem, izņemot aeronautikas un jūras mobilās radiotelefonijas pakalpojumiem paredzēto radiofrekvenču piešķiršanu.”

Minētā likuma 54. panta 1., 5. un 6. punktā bija paredzēts:

“(1) Lēmuma par radiofrekvenču piešķiršanu, izņemot lēmumus par radiofrekvenču piešķiršanu nolūkā garantēt publisko sakaru pakalpojumu sniegšanu galalietotājiem, spēkā esamības termiņš var tikt pagarināts pēc tiesību turētāja lūguma, ja ir izpildīti visi nosacījumi, kas paredzēti lēmuma par šo radiofrekvenču lietošanu spēkā esamības izbeigšanās brīdī, un ņemot vērā arī šā likuma 194., 195., 196. un 197. pantā paredzētos mērķus.

[..]

(5) Pagarinājuma piešķiršanas gadījumā Aģentūra pieņem jaunu lēmumu par radiofrekvenču piešķiršanu.

(6) Lēmuma par radio iekārtu mērīšanas, sertifikācijas un citu pārbažu vajadzību apmierināšanai paredzētu radiofrekvenču piešķiršanu spēkā esamības termiņš, kā arī lēmuma par publiskiem pasākumiem paredzētu radiofrekvenču piešķiršanu spēkā esamības termiņš nevar tikt pagarināts.”

*ZEKom-1* 240. pantā bija noteikts, ka uz *ZEKom* pamata pieņemtie lēmumi var tikt grozīti, atcelti vai izbeigti, ievērojot *ZEKom-1* paredzētos nosacījumus un kārtību.

*ZEKom-2* 307. pantā savukārt ir paredzēts, ka lēmumi, kas pieņemti uz *ZEKom-1* pamata un saistīti ar termiņiem, kuri *ZEKom-2* spēkā stāšanās brīdī vēl nebija notecējuši, var tikt grozīti, atcelti vai izbeigti, ievērojot šajā pēdējā minētajā likumā paredzētos nosacījumus un kārtību.

### **Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts**

- 1 Sabiedrība *T-2 d.o.o.* [*T-2* - sabiedrība ar ierobežotu atbildību elektronisko sakaru un attiecīgo iekārtu izveidei, attīstībai un tirdzniecībai], prasītāja šajā lietā, bija šādu radiofrekvenču lietošanas individuālo tiesību turētāja: no 1935 MHz līdz 1950 MHz un, kombinācijā, no 2125 MHz līdz 2140 MHz un no 1910 MHz līdz 1915 MHz, kas tai tika piešķirtas laikposmam no 2006. gada 21. septembra līdz 2021. gada 21. septembrim ar lēmumu, kura mērķis ir garantēt galalietotājiem paredzētus publiskos sakaru pakalpojumus (turpmāk tekstā – “lēmums par radiofrekvenču piešķiršanu” vai “LRFP”). Ar 2021. gada 20. augusta pieteikumu prasītāja lūdza pagarināt LRFP spēkā esamības termiņu tajā daļā, kurā tas attiecas uz frekvenču pāri dupleksā no 1935 MHz līdz 1950 MHz un no 2125 MHz līdz 1950 MHz.
- 2 2021. gada 1. oktobrī *Agencija za komunikacijska omrežja in storitve Republike Slovenije* [Slovēnijas Republikas Sakaru tīklu un pakalpojumu aģentūra], atbildētāja šajā lietā, noraidīja LRFP pagarinājuma pieteikumu ar pamatojumu, ka saskaņā ar *ZEKom-1* LRFP, kura mērķis ir garantēt sakaru pakalpojumus galalietotājiem, derīguma termiņu nebija iespējams pagarināt uz laiku, kas ir ilgāks par 15 gadiem. Atbildētājas ieskatā, Direktīvas 2018/1972 49. pants, uz ko atsaucas prasītāja, nevar tikt piemērots, lemjot par pagarinājumu, jo tajā ietvertā

tiesību norma nav juridiski pilnīga. Minētā norma veido daļēji atvērtu tiesību normu tiktāl, jo tā ir jāpapildina ar konkrētu saturu, un atstāj arī dalībvalstīm rīcības brīvību attiecībā uz kārtību, kādā tā ir jātransponē valsts tiesībās. Slovēnijas Republika, piemēram, nolēma, ka tā nemaz netransponēs Direktīvas 2018/1972 49. panta 2. punktu jaunajā likumā, bet jau sākumā paredzēja tiesību 20 gadu ilgumu.

- 3 Atbildētāja apgalvo, ka saskaņā ar Direktīvas 2018/1972 49. pantu radiofrekvenču spektra lietošanas tiesību automātiska pagarināšana, ko lūdz prasītāja, nav pat paredzēta. Turklāt individuālo [lietošanas tiesību] derīguma termiņa pagarināšana atbilstoši Direktīvas 2018/1972 49. panta 3. punktam, nolūkā garantēt 20 gadu regulējuma paredzamību, pirmoreiz tika paredzēta tikai saskaņā ar minēto direktīvu. Tas savukārt nozīmē, ka pagarināšanas nosacījumiem ir jābūt zināmiem jau radiofrekvenču lietošanas tiesību piešķiršanas brīdī. Konkrēto radiofrekvenču piešķiršana 2006. gadā neprasija šādu nosacījumu izpildi.

### **Pamatlietas pušu galvenie argumenti**

- 4 Prasītāja cēla prasību atcelt lēmumu, ar ko atbildētāja bija noraidījusi tās pieteikumu pagarināt LRFP spēkā esamības termiņu. Savā prasībā tā apgalvo, ka atbildētājai saskaņā ar Direktīvas 2018/1972 49. panta 2. punktu tādu radiofrekvenču piešķiršanas lēmumu gadījumā, kuru termiņš ir 15 gadi, esot bijis pienākums pirms to termiņa beigām darīt iespējamu to pagarinājumu uz turpmāku 5 gadu laikposmu, jo *ZEKom-1* ietvertais tiesiskais regulējums ir skaidrā pretrunā Direktīvai 2018/1972. Tās ieskatā, minētās direktīvas 49. panta 2. punktā ietvertā tiesību norma ir skaidra, precīza un beznosacījumu, un šā iemesla dēļ tā ir tieši piemērojama un efektīva. Minētās tiesību normas mērķis ir garantēt tiesisko drošību par labu pašreizējiem tiesību turētājiem, kā arī regulējuma paredzamību uz vismaz 20 gadu laikposmu. Tā apgalvo, ka minētā iemesla dēļ regulatoram ir pienākums, ja tiesības ir piešķirtas uz 15 gadiem, uzsākt atjaunošanas procedūru vismaz 2 gadus pirms termiņa beigām. Prasītāja uzsver, ka Direktīva 2018/1972 ir saistoša Slovēnijas Republikai no tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* dienas, proti, no 2018. gada decembra. Turklāt tā apgalvo, ka minētā direktīva neierobežo 49. panta 2. punkta piemērošanu tikai ar to individuālo radiofrekvenču lietošanas tiesību pagarināšanu, kas piešķirtas pēc pašas direktīvas spēkā stāšanās, bet tā ir piemērojama arī tiesībām, kas piešķirtas pirms minētās direktīvas pieņemšanas un kuru termiņš tās spēkā stāšanās brīdī vēl nav notecējis. Tāpēc atbildētājai, pamatojoties uz minēto Direktīvas 2018/1972 tiesību normu, esot bijis pienākums attiecībā uz tādu tiesību turētājiem, kas tiem piešķirtas uz īsāku laikposmu par 20 gadiem, darīt turpmāk iespējamu no 2020. gada 21. decembra to spēkā esamības pagarinājumu līdz 20 gadiem. Tas ir spēkā arī attiecībā uz prasītāju, jo 15 gadu laikposms, uz kuru tā saņēma strīdīgās radiofrekvences, beidzās 2021. gada 21. septembrī, tā ka tās tiesības brīdī, kad stājās spēkā Direktīva 2018/1972, vai tās transponēšanas termiņa beigās, vēl nebija beigušās. Prasītāja lūdz *Upravno sodišče* atcelt apstrīdēto lēmumu un nodot lietu atpakaļ aģentūrai atbildētājai jauna lēmuma pieņemšanai.

- 5 Iebildumu rakstā atbildētāja apgalvo, ka Direktīvas 2018/1972 49. panta 2. punkts ir tiesību norma, kas piemērojama ar nosacījumiem, un ka tas atstāj dalībvalstīm rīcības brīvību, jo nenosaka pienākumu piešķirt automatisku pagarinājumu. Atbildētāja arī apgalvo, ka attiecībā uz bezvadu platjoslas elektronisko sakaru pakalpojumiem individuālo [lietošanas tiesību] spēkā esamības pagarinājums, lai garantētu regulējuma paredzamību uz 20 gadiem, ir paredzēts tikai attiecībā uz tām radiofrekvencēm, kas piešķirtas no Direktīvas 2018/1972 spēkā stāšanās brīža, un ka minēto tiesību normu nevar piemērot ar atpakaļejošu spēku. Atbildētāja uzsver, ka pagarinājuma piešķiršanas nosacījumiem būtu bijis jābūt zināmiem jau radiofrekvenču lietošanas tiesību piešķiršanas brīdī, un tāpat 2006. gada 9. jūnijā, ja Slovēnijas Republikas Oficiālajā Vēstnesī ir publicēts publisks uzaicinājums iesniegt piedāvājumu par konkrētajām frekvencēm. Tā kā minētajā publiskajā uzaicinājumā iesniegt piedāvājumu un vēlāk LRFP nebija paredzēta pagarināšanas iespēja, konkrētais LRFP, Direktīvas 2018/1972 49. panta teksta gaismā, nevar tikt pagarināts.

### Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 6 Šajā lietā ir jāatbild uz jautājumu, vai, lemjot par LRFP pagarināšanu, ir jāgarantē Direktīvas 2018/1972 pilnīga efektivitāte, vai tomēr minētajā direktīvā paredzētie noteikumi par radiofrekvenču spektra lietošanas individuālo tiesību ilgumu ir spēkā attiecībā tikai uz tām tiesībām, kas piešķirtas pēc pašas direktīvas spēkā stāšanās brīža. Ja tas tā nebūtu, rodas jautājums, vai, izvērtējot šeit aplūkojamā LRFP pagarināšanas lietderību, ir jāgarantē atļauju izsniegšanas direktīvas pilnīga efektivitāte.
- 7 Izšķiroši nozīmīgie *in iure* apstākļi šajā lietā ir šādi:
1. atbildētāja pieņēma LRFP 2006. gada 21. septembrī uz 15 gadu laikposmu, proti, līdz 2021. gada 21. septembrim;
  2. tiesību piešķiršanas dienā, proti, 2006. gada 21. septembrī, Eiropas Savienībā bija spēkā atļauju izsniegšanas direktīva, kurā bija noteikts, ka lietošanas tiesību, ja tās tiek piešķirtas uz noteiktu laikposmu, ilgumam ir jāatbilst attiecīgajam pakalpojumam; tomēr Slovēnijas Republikā bija spēkā *ZEKom*, kurā bija atļauts pagarināt jebkuru LRFP ilgāk par 15 gadiem, ja būtu izpildīti visi nosacījumi, kas minētā lēmuma termiņa notecēšanas brīdī paredzēti attiecībā uz minēto radiofrekvenču lietošanu;
  3. 2021. gada 21. septembrī, kad beidzās LRFP termiņš, Eiropas Savienībā bija spēkā Direktīva 2018/1972, kurā dalībvalstīm nav konkrēti noteikts veids, kādā tām jāregulē tādu individuālo radiofrekvenču spektra lietošanas tiesību pagarināšanas režīms, kas ir piešķirtas nevis minētās direktīvas spēkā esamības laikā, bet gan pirms tās pieņemšanas, un kas tomēr vēl ir spēkā minētās direktīvas spēkā stāšanās brīdī;

4. 2021. gada 21. septembrī Slovēnijas Republikā bija jāpiemēro *ZEKom-1*, kurā attiecībā uz tādu radiofrekvenču spektra individuālo lietošanas tiesību gadījumu, kas piešķirtas nolūkā garantēt publiskos sakaru pakalpojumus galalietotājiem, konkrēti bija izslēgta pagarināšanas iespēja ilgāk par 15 gadiem;
5. LRFP spēkā esamības izbeigšanās brīdī (2021. gada 21. septembris) Slovēnijas Republika vēl nebija savās tiesībās transponējusi Direktīvu 2018/1972 – tas bija jāveic līdz 2020. gada 20. decembrim.
8. Tāpēc lēmums šajā lietā ir atkarīgs tikai no tā, vai Direktīvas 2018/1972 49. panta 1. un 2. punkts ir tieši piemērojami, tā ka lietošanas tiesības parasti pēc 15 gadu termiņa notecēšanas ir jāpagarina uz vēl 5 gadiem, kā arī no tā, vai minētā tiesību norma ir piemērojama (arī) tām individuālajām radiofrekvenču spektra lietošanas tiesībām, kas radušās pirms Direktīvas 2018/1972 stāšanās spēkā un kuru termiņš vēl nav beidzies minētās direktīvas spēkā stāšanās brīdī, vai tomēr vajadzības gadījumā vēl esošajām tiesībām ir tieši piemērojams atļauju izsniegšanas direktīvas 5. pants, un LRFP spēkā esamības izbeigšanās brīdī ir lietderīgi izvērtēt LRFP ilguma atbilstību vai atbilstošu laikposmu ieguldījumu amortizācijai, tā iemesla dēļ, ka minētajai tiesību normai ir pretrunā tāda valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru ir izslēgta pagarināšana uz laiku, kas ir ilgāks par 15 gadiem, neievērojot ilguma laikposma atbilstību vai ieguldījumu amortizāciju.
9. Netiek apstrīdēts, ka Slovēnijas Republika nav savlaicīgi transponējusi Direktīvu 2018/1972 savās tiesībās. Šā iemesla dēļ *Upravno sodišče* šaubās par Direktīvas 2018/1972 49. panta 2. punkta pirmajā, otrajā, trešajā un ceturtajā daļā minēto tiesību normu beznosacījuma un precīzo raksturu. Lai pieņemtu nolēmumu šajā lietā, izšķiroši ir noteikt, kā ir interpretējams jēdziens “regulējuma paredzamība tiesību turētājiem”. Prasītāja to interpretē tādējādi, ka tiesības ir jāpiešķir uz 15 gadu laikposmu, un ka tomēr 20 gadu paredzamība tiek garantēta, atzīstot nepieciešamību pagarināt minētās tiesības vēl uz 5 gadiem atbilstoši minētās direktīvas 49. panta 1. punktā noteiktajam, ja vien netiek konstatēts, ka tāda pagarināšana nebūtu atbilstoša tās pašas direktīvas 49. panta 2. punkta trešās daļas a) vai b) punktā paredzētajiem kritērijiem, vai ja vien kompetentā iestāde nav pret tiesību turētāju ierosinājusi piespiedu izpildes prasību par nosacījumu, kas saistīti ar lietošanas tiesībām, neizpildi, saskaņā ar minētā 49. panta 2. punkta ceturto daļu.
10. Iesniedzējtiesas ieskatā nav skaidrs, vai dalībvalstīm ir iespēja noteikt, ar kādiem nosacījumiem tās garantēs lietošanas tiesību paredzamību uz 20 gadiem, proti, ar kādiem nosacījumiem tās, ja nolems, ka minēto tiesību spēkā esamības ilgums ir 15 gadi, garantēs šo tiesību pagarināšanu uz vēl 5 gadiem. Turklāt iesniedzējtiesa interesējas arī, vai Direktīva 2018/1972 ir pietiekami precīza, lai tiesa varētu pamatot ar to savu nolēmumu.
11. Jautājums tātad ir par to, vai minētā direktīva ļauj dalībvalstīm izlemt, kādus nosacījumus tās ņems vērā tiesību pagarināšanas procesā. Par to liecina galvenokārt Direktīvas 2018/1972 49. panta 2. punkta trešā daļa, kurā ir noteikts,

ka dalībvalstis jau pirms tiesību piešķiršanas nodod visu ieinteresēto personu rīcībā vispārīgos kritērijus lietošanas tiesību ilguma pagarināšanai, un vēlāk precizē vajadzības, uz kurām minētie vispārīgie kritēriji var atsaukties. Ja minētajā direktīvā paredzētie nosacījumi tiktu piemēroti tieši, īpašas piekļuves minētajiem kritērijiem nodošana rīcībā nebūtu vajadzīga, jo būtu jāuzskata, ka kritēriji, ja tie ir ietverti jau publicētā tiesību normā, ir zināmi vai tiem jābūt zināmiem personām, kam tie adresēti.

- 12 Iesniedzējtiesa arī vaicā, vai pašā direktīvā jau ir noteikti vispārīgi nosacījumi, kas jāievēro pagarināšanas gadījumā (konkurences garantēšana, radiofrekvenču spektra efektīva lietošana, stimulēšana inovācijām un ieguldījumiem, ieguldītais kapitāls). Taču galvenokārt iesniedzējtiesai šķiet, ka nav skaidrs, vai valsts uz savas rīcības brīvības pamata var lemt, ka pagarinājums ir atkarīgs no infrastruktūrās veikto ieguldījumu apjoma, vai tomēr jau pati direktīva nosaka, ka šāds nosacījums, un tāad ieguldīto kapitālu amortizācija, ir būtisks pagarināšanai, jo šāds viedoklis izriet gan no 49. panta 1. punkta, gan 2. punkta; iesniedzējtiesa arī vaicā, kādas ir attiecības starp dažādiem kritērijiem, proti, kuram kritērijam ir jābūt dominējošam pār pārējiem kritērijiem, vai tomēr dalībvalstīm ir brīvs definēt šo aspektu (tikai) direktīvas transponēšanas procesā.
- 13 Gadījumam, ja Tiesa atbildēs apstiprinot uz jautājumu, vai Direktīvas 2018/1972 49. panta 1. un 2. punktam ir tieša iedarbība vertikālajās juridiskajās attiecībās, *Upravno sodišče* jautā arī, vai minētā direktīva nosaka 20 gadu paredzamību vai tomēr 15 gadu ilguma tiesību turpmāku pagarināšanu uz 5 gadiem (ar noteiktiem nosacījumiem) arī attiecībā uz tām individuālajām radiofrekvenču spektra lietošanas tiesībām, kas piešķirtas pirms minētās direktīvas stāšanās spēkā. Direktīvas 2018/1972 124. pantā nav noteikts pārejas regulējums attiecībā uz šīm tiesībām, un tomēr iesniedzējtiesa nespēj izsecināt minētās direktīvas mērķus saistībā ar šīm attiecībām pat no pašas direktīvas apsvērumiem. Tas, ka minētā direktīva nav piemērojama ar atpakaļejošu spēku, labākajā gadījumā varētu izrietēt no pašas direktīvas 49. panta 2. punkta trešās daļas jēgas, kurā ir noteikts, ka pagarināšanas kritērijiem ir jābūt zināmiem jau pirms tiesību piešķiršanas, kā arī no tās pašas tiesību normas ceturtās daļas, saskaņā ar kuru procedūra saistībā ar pagarināšanu sākas vēlākais divus gadus pirms tiesību izbeigšanās. Attiecībā uz tiesībām, kuras izbeidzas agrāk nekā divus gadus pēc Direktīvas 2018/1972 stāšanās spēkā, nav iespējams nodrošināt tādu laikposmu.
- 14 Tāpat iesniedzējtiesa jautā, vai Direktīvas 2018/1972 50. panta 1. punktā minētās tiesību normas gaismā lēmumu par pagarināšanu var ietekmēt fakts, ka tiesību pagarināšanas iespēja bija konkrēti izslēgta saskaņā ar likumu, kas bija spēkā minēto tiesību izbeigšanās brīdī.
- 15 Ja atbilde uz jautājumu par to, vai Direktīva 2018/1972 ir piemērojama tādu radiofrekvenču spektra individuālo lietošanas tiesību pagarināšanai, kas piešķirtas pirms minētās direktīvas stāšanās spēkā, ir noliedzīga, *Upravno sodišče* vēlas noskaidrot, vai attiecīgā gadījumā ir jāgarantē tā pati ietekme, ko paredz minētā direktīva uz tās tiesību normas pamata, kas bija spēkā tiesību piešķiršanas brīdī un



kas noteikta atļauju izsniegšanas direktīvas 5. panta 3. punktā, saskaņā ar kuru tiesību ilgumam ir jāatbilst konkrētajam pakalpojumam, vai arī ņemot vērā faktu, ka ir nepieciešams atbilstošs laikposms ieguldījumu amortizācijai, ja minētā tiesību norma ir beznosacījumu un skaidra un neprasa Savienības vai dalībvalstu iestādēm pieņemt jebkādu aktu. *Upravno sodišče* zina Tiesas judikatūru, kur spriedumā lietā C-205/20 Tiesa ir nospriedusi, ka ir tieša iedarbība Direktīvas 2014/67 20. pantā minētajai tiesību normai, saskaņā ar kuru paredzētajām soda naudas sankcijām ir jābūt efektīvām, samērīgām un atturošām. Atbilstība un samērīgums ir salīdzināmi jēdzieni skaidrības gaismā un pakļautības nosacījumu neesamības gadījumā. Gadījumā, ja būtu jāpiemēro minētie atļauju izsniegšanas direktīvas noteikumi vai atļauju izsniegšanas direktīvas grozīšanas direktīvas noteikumi, iesniedzējtiesa vaicā, kādi kritēriji ir jāpiemēro radiofrekvenču spektra individuālo lietošanas tiesību pagarināšanai.

DARBA VERSIJA